

Bijbelrooster

Thema: Abraham, de vader aller gelovigen

Dinsdag 31 januari - Veilig achter het schild

Vrees niet, Abram! Ik ben u een Schild, uw Loon zeer groot. – Genesis 15:1b

Zie je daar Abram zitten? Na de strijd met een handjevol mannen tegen machtige koningen verkeert hij in de stilte van zijn tent. De vrees bekruipt hem, dat de verslagen vijanden wel eens terug kunnen keren om zich te wreken. En dan? Abram beeft alleen al bij die gedachte. Maar wat blijkt dan opnieuw dat de Heere de alwetende God is. In en gezicht spreekt de Heere Abram vertroostend toe: *Vrees niet, Abram! Ik ben u een Schild.* Zou deze belofte niet genoeg zijn om de vrees van Abram te verdrijven? Hoe machtig de vijanden ook zijn, de beschermer van Abram is de Almachtige. 't Is alsof de Heere zegt: Abram, tijdens de strijd dragen de strijders een schild, dat hen beschermt vanaf het hoofd tot aan de voeten. Achter dat schild zijn ze veilig. Zo zal Ik voor jou zorgen in Mijn trouw en genade. Wat daarbij nodig is? Dat Abram in het geloof achter de goddelijke bescherming blijft schuilen. Nooit was hij bij machte om zichzelf te beschermen, maar hoe hulpelozer nu Abram was, des te meer had hij God nodig als Zijn schild.

Hoor je trouwens wat de Heere eraan toevoegt? *Uw Loon zeer groot.* Onbegrijpelijk wonder: de Heere wilde Zichzelf aan Abram geven als zijn loon. Nu, God is zo groot en daarom is ook dat loon zeer groot. De Heer heeft en geeft alle goeds, hier al en straks volkomen. Zijn kinderen ontbreekt niets.

Heb jij de Heere al nodig gekregen als je Schild? Heb je geleerd, dat je zonder Hem een prooi bent van allerlei vijanden en dat je geen enkel verweer hebt in de strijd tegen de zonde, de duivel en je eigen ik? In de Catechismus staat het zo treffend dat de Heere Zijn kinderen leert strijden tegen een driehoofdige doodsvijand. Van onszelf vinden we de duivel, de zonden en ons eigen ik helemaal geen vijanden, maar zijn het onze boezemvrienden. We leven met hen op goede voet. Het loon van deze vrienden valt echter bitter tegen; eeuwig tegen zelfs! O zeker, de zonde belooft gouden bergen, maar ze stort in afgronden van ellende. Het loon dat ze uitbetaalt, is de eeuwige dood. Vreselijke toch? Welgelukzalig die temidden van de geestelijke strijd mag weten dat de Heere Zijn Schild is. Op Hem heeft de vijand boog en schild en vurige pijlen verspild. Achter Hem alleen ben je veilig. Voor tijd en eeuwigheid.

Lezen: Genesis 15

Woensdag 1 februari – Zie omhoog

En hij geloofde in de HEERE, en Hij rekende het hem tot gerechtigheid. – Genesis 15:6

Al tien jaar leefde Abram in het land Kanaän en nog steeds bleef hij met zijn vrouw kinderloos. Wat viel dat Abram zwaar. De Heere had hem toch een zoon beloofd? Zou God het dan zeggen en niet doen? Nadat de Heere hem bemoedigd en vertroost had door de dagtekst van gisteren, gaat Abram vrijmoedig al zijn vragen de Heere voorleggen. Is dat geen kenmerk van het echte geloof? Het leert de nood en de behoefte van het hart ootmoedig bekendmaken aan de Heere. Nee, allerlei verwijten worden niet brutaal naar de Heere geslingerd. Zoals een kind aan zijn vader vraagt om uitleg, zo smeekt Abram om een goddelijk antwoord op al zijn vragen. Hij vraagt om licht over de leiding van God in zijn leven.

Het zou beste kunnen, dat jij met veel vragen loopt. Het is donker om he heen en donker in je hart. Je dacht dat de Heere je iets beloofd had, maar niet lijkt zo ver weg als de verhooring. Wat geeft Abram

ons dan een wijze les vandaag. WE kunnen soms zo stiekem weg de Heere verwijten maken en Hem verdacht houden of Hij wel echt de Hoorder van het gebed is. Wat is het rijk als je in je leven het gebed mag kennen of de Heere licht wil geven over je levensweg. Dan immers kun je leren volgen. Vol liefde neemt de Heere Abram mee naar buiten en daar klinkt het: *Zie nu op naar de hemel en tel de sterren, indien gij ze tellen kunt.* Abram keek maar op zichzelf, op zijn knecht Eliëzer, maar de Heere zegt: *Kijk eens omhoog.* Daar ziet Abram aan die heldere oosterse hemel ontelbaar veel sterren fonkelen. In de machtige schepping riep de Heere al die sterren bij name en met Zijn almachtige kracht zal Hij in Abrams huis wonderen verrichten. Talloos groot zou zijn nageslacht zijn. En dan staat er zo treffend: *En Abram geloofde in de Heere.* Op het Woord van God klinkt een gelovig 'amen'. Zeker, hij geloofde niet voor de eerste keer, maar zijn geloof werd al vaster, wortelde al dieper en klemde zich meer en meer vast aan de almacht en trouw van God. Hoe anders is het ongelooft! Dat rekent, telt, redeneert, maar geeft zich niet over in de hand van de Heere. Hoe is dat bij jou? Kijk je nog alleen naar jezelf, naar anderen en verwacht je het nog van 'beneden'? Of ontving je het geloof, dat zich mag richten op Christus? Juist dat oprechte geloof is de enige weg voor een zondaar om voor God rechtvaardig te zijn. Nog steeds mag je om dit geloof smeken.

Lezen: Romeinen 4

Donderdag 2 februari – Vergeten om God te vragen

En Abram hoorde de stem van Saraï – Genesis 16:2b

Wat duurt wachten lang! Vast en zeker ken je momenten in je leven, dat je dat ervaren hebt. Wachten op de uitslag van je examen, wachten op een antwoord op je sollicitatiebrief, wachten op een bericht van je vriend of vriendin. Vol ongeduld doe je dan je werk of zit je achter je studieboeken. Dat ongeduld treffen we ook aan bij Saraï, de vrouw van Abraham. Ze heeft de hoop op een eigen kind allang opgegeven. Gods belofte zal wel op een andere manier vervuld moeten worden. Zij gaat zelf aan het werk en geeft aan haar man haar eigen slavin Hagar tot vrouw. Zeker, in het oosten was dat in die tijd een heel gewoon iets. Er waren zelfs rechtsregels voor opgesteld en de kinderen die zo geboren waren, werden gerekend als wettige kinderen van het huis. Saraï gaat echter haar eigen weg, zonder God te vragen.

En Abram? Hij is toch de vader van alle gelovigen? Hij geloofde toch vast en zeker, dat God Zijn belofte waar zou maken? Toch, Abram geeft toe! Hij is nu al tien jaar in Kanaän en nog is de belofte niet vervuld. De Heere had gezegd: Uw erfgenaam zal uit u voortkomen, maar Saraï's naam was daarbij toch niet genoemd? Ook Abram vergeet... om God te vragen en kiest een eigen weg. Wie weet denkt Abram zelfs dat hij wel in Gods weg gaat! In het volgende hoofdstuk horen we hem immers vragen: *Och, dat Ismaël mocht leven voor Uw aangezicht.*

Vind je het niet heel herkenbaar in je leven? Hoe vaak lopen wij een eigen gekozen weg? We nemen de baan die we graag willen, volgen de studierichting die ons lijkt, zoeken een jongen of meisje die ons aantrekkelijk lijkt. Maar de klemmende vraag is: Weet de Heere ervan? Hebben we in ons gebed als het ware met de Heere geworsteld om Zijn goddelijke goedkeuring? Gaat Zijn wil ons boven alles? Ben je bang om een voetstap zonder de Heere te zetten? Niet te snel mogen we op deze vragen 'ja' zeggen, want we hebben een arglistig hart. Heel vroom kunnen we bidden om... de Heere voor onze levenskar te krijgen, terwijl we zelf de weg al hebben uitgestippeld. De Heere moet dan doen wat wij graag willen. In alles hebben we nodig: 'Heere, leer mij Uw weg.' Ken jij dat gebed?

Lezen: Genesis 16

Vrijdag 3 februari – Het teken van het verbond ontvangen

En Ik zal Mijn verbond oprichten tussen Mij en tussen u, en tussen uw zaad na u in hun geslachten, tot een eeuwig verbond, om u te zijn tot een God en uw zaad na u – Genesis 17:7

Abram is al 99 jaar oud en daar verschijnt de Heere hem opnieuw. Vol majesteit klinken de woorden: *Ik ben God, de Almachtige*. Niet is voor Hem te wonderlijk, want werkelijk alles staat tot Zijn beschikking. Hij kan oude mensen zelfs nog de kinderzegen schenken. Geloof je dat niet meer, Abram? Een nieuwe naam wordt hem gegeven. Abraham: vader van vele volken. Saraï, ben je alleen nog maar moedeloos? Uw nieuw naam zal zijn Sara: vorstin. Saraï en Abram denken zo klein van God en is dat juist ook onze zonde niet?

De Almachtige spreekt nog meer woorden. Nee, niet alleen zal Hij voor Abraham zorgen, maar met al zijn nakomelingen zal Hij een verbond oprichten. Onbevattelijk wonder: de hoge God buigt Zich neer tot een mens. Daar (vers 3) ligt Abraham in diepe verwondering neer. Wil God met hem en zijn nakomelingen te doen hebben? De Heere geeft Abraham zelfs nog een onderpand van de vervulling van deze rijke belofte. Denk maar aan de naamsverandering, maar ook aan het teken en zegen van het verbond: de besnijdenis. Hier wordt het genadeverbond opgericht.

Wat klinken deze woorden ons bekend in de oren. Zeer waarschijnlijk ben jij ook gedoopt en je weet, dat de Doop in de plaats van de besnijdenis is gekomen. Is het al een wonder voor jou dat je niet bent geboren in de heidenwereld, maar dat je leeft onder de bediening van het genadeverbond? Wat dat inhoudt? Dat de Heere in de Heilige Doop heel persoonlijk tegen jou zei: 'Je hoort bij Mij! Ik zonder je af van de wereld en breng je binnen de kring van het verbond.' Wat is dat enerzijds een rijke zegen, want nu zijn jou de woorden van God toevertrouwd. Anderzijds, wat een bijzondere verantwoordelijkheid, want op al die voorrechten komt de Heere straks voor Zijn rechterstoel terug. Wat nodig is? Waarachtige bekering tot God, een droefheid naar God en een leven naar de geboden van God. Dat werkt de Heilige Geest in het leven van Zijn kinderen. Tot vandaag toe, want zolang als de zon schijnt gaat de Heere door met Zijn werk. Een overleden predikant zei eens: 'Leg je hoofd maar in je nek en laat de Heere je gedoopte voorhoofd maar zien. Smeek of het bloed van Jezus Christus je reinigen wil van al je zonden. En... wanhoop maar gerust aan jezelf! Maar nooit aan God!'

Lezen: Genesis 17

Zaterdag 4 februari – De voorbidder en de Voorbidder samen

Maar Abraham bleef nog staande voor het aangezicht des HEEREN – Genesis 18:22b

We zingen het wat vaak: *Gods verborgen omgang vinden zielen, waar Zijn vrees in woont. 't Heilgeheim wordt aan Zijn vrinden, naar Zijn vreêverbond getoond*. Je ziet het waar worden bij Abraham. De Heere zegt: *Zal Ik voor Abraham verbergen wat ik doe?* Zeker, Abraham leeft dicht bij de Heere en dan worden er geheimen geopenbaard. De Heere verteld, dat Hij in Sodom een onderzoek gaat instellen naar hun boze werken. Niet dat Hij dat niet wist, maar het laat de Heere niet onverschillig hoe wij leven! En wat zegt Abraham nu? *Ik dank U dat U mij dit wilde vertellen, om daarna te verzuchten: Wat vreselijk toch*. Zo vergaat het ons wel heel wat keren. We horen een diep ernstige preek, waarin ons wordt aangewezen de toekomstige toorn te ontvliesen. De weg van de dwaze maagden wordt geschilderd en daartegenover het gelijk van Gods kinderen. Het resultaat? Overgaan tot de orde van de dag: geen zorgen voor morgen. Bekereren kan altijd nog! Zo is het niet bij Abraham. Hij blijft staan voor het aangezicht des Heere. De schrik slaat hem om het hart. Om Lot en om... Sodom! Abraham heeft geleerd dat hij van genade leven moet, maar daarmee kan hij anderen niet zomaar verloren zien gaan. Hoor hem pleiten: *Zult Gij ook de rechtvaardige met de goddeloze ombrengen?* Ontroerend gebed voor een verloren stad! Als vanzelf gaan onze gedachten naar Eén Die ver boven Abraham uitstijgt, naar de grote Voorbidder Jezus Christus. Hij staat daar, als een Lam in het midden van de troon (Openbaring 5). Voortdurend bidt Hij: *Vader,*

verdelg de wereld niet, om Mijnentwil, totdat al de uitverkorenen zijn toegebracht. Daar pleit Hij op Zijn verdienste en horen we Hem zeggen: *Vader, Ik wil niet dat deze in het verderf nederdale.* Misschien loop je wel te worstelen met de vraag: hoe zal ik rechtvaardig verschijnen voor God? Ontdekt aan jezelf vind je nergens rust, zie je de dood voor ogen, zie je jezelf staan voor de rechterstoel van God met alleen maar schuld en zonde. 't Kan niet anders worden dan... omkomen. O wonder, als de Geest je leidt tot Hem, de Rechtvaardige, Die Zijn leven zelfs wilde geven voor onrechtvaardigen. Rust niet, voordat je weten mag dat het staande Lam ook voor jou de grote Voorbidder is. Leef je nog onbekommerd voort? Dit hoofdstuk laat zien dat Sodom omkomt. Vroeger en nu! Dan klinkt het: 'Te laat, voor eeuwig te laat.' Nu nog is het het heden der genade. Verbeuzel je tijd dan niet.

Lezen: Openbaring 5

Zondag 5 februari – Gedenk aan Lot

Maar hij vertoefde (...) en Abraham maakte zich dezelfde morgen vroeg op – Genesis 19:16a en 27a

Wat zouden wij het dwaas vinden, als iemand in een brandend huis toch nog die ene kamer in wil gaan om zijn schilderijen en boeken weg te halen. Er is immers levensgevaar? Toch blijkt het zo vreemd niet te zijn, want terwijl Sodom bijna wordt gestraft, vertoeft Lot. Een haastige vlucht wordt hem aangeraden, maar wat zit Lot vast aan zijn huis, zijn vee, zijn kennissen, aan alles van hier beneden. Wat een wonder dat de Heere nooit laat varen wat Zijn hand begon, want anders was Lot met Sodom vergaan. De engelen grijpen hem en redden hem, als een brandhout uit het vuur. Nee, laten we niet te hard oordelen over Lot.

Ik las een keer over een schip dat op de zee bijna verging. Terwijl iedereen zich naar de reddingsboot haastte, stond de kok zijn haantjes nog te braden. Dat moest eerst klaar. Aangrijpend, want hij kwam met zijn haantjes om in de golven van de zee. Wij willen eerst dit, dan weer dat en eigenlijk bidden we met Augustinus mee: 'Heere, bekeer me, maar nu nog niet.' Weet je wat hieruit blijkt? We zijn door onze zonden niet alleen onmachtig, maar ook onwillig om zalig te worden. Er is niemand die God zoekt, zelfs niet een. Is het dan geen wonder, dat God zoekt naar het weggedrevene, naar het verlorene? Alleen om die reden kan je zalig worden! Het eenzijdige werk van God... is dat voor jou al een wonder?

's Morgens vroeg zien we Abraham al weer buiten de tent staan. Wat zou er met Sodom gebeuren? En hoe zou het met Lot gaan? Daar staat de bidden. De kleingelovige Lot komt door genade alleen, toch behouden aan te Zoar. Het staat zo treffend in vers 29: *God gedacht aan Abraham.* De Heere hoorde en verhoorde het gebed van Zijn kind. Wat zal Abraham in ootmoed hebben gebogen. De Heere wilde, op zijn kermen, Zich over Lot ontfermen.

Wat een drietal: Abraham, de vader van alle gelovigen, Lot de kleingelovige en de vrouw van Lot, de dubbelhartige gelovige. Welke naam past er bij jou?

Lezen: Genesis 19: 1-29

Maandag 6 februari – De vreemdeling verwacht een stad

Door het geloof is hij een inwoner geweest in het land der belofte, als in een vreemd land, en heeft in tabernakelen gewoond met Izak en Jakob, die medeefgenamen waren derzelfde belofte. Want hij verwachtte de stad, die fundamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is. – Hebreëen 11:9-10

Abraham was een tentbewoner, dat weet je. Geen vaste woning was zijn deel, maar steeds weer moest hij zijn tenten opzetten en afbreken. In het land van de belofte was in feite geen vierkant

meter het eigendom van Abraham. Hij was een vreemdeling. Nu, in onze tijd weten we wel van vreemdelingen. Hoeveel wordt er over hen gepraat en geschreven. Maar in dat licht hebben we Abraham niet te zien. Hij was een vreemdeling op de hele aarde. Hij reisde naar een beter vaderland, naar een stad, waarvan de Bouwheer en Kunstenaar God was. Zijn voeten stonden wel op de aarde, maar zijn hart lag boven. Het was bij hem als met de inwoners van Filippi. Wanneer je aan hem vroeg: 'Waar woon je?', dan wezen ze eerst in de richting vna Rome en daarna pas naar Filippi. Ze hadden immer het Romeinse burgerrecht ontvangen? Abraham verwachtte het hemelse Jeruzalem. Zo reizen al Gods kinderen naar het Kanaän hierboven. Een iedere die de Heere vreest, kent iets van dat vreemdelingschap. Temidden van alle strijd en moeite mag het geloof wel eens verder zien dan de omstandigheden. Dan mag wel eens verwacht worden een ingaan in de eeuwige zaligheid. Geloof zonder verwachting bestaat echt niet. Het hemelse Jeruzalem heeft een vast fundament: Christus alleen. De Heere Zelf is de Architect en uitvoerder van deze stad, die het eindpunt is van al Gods wegen. En dat is het grootste wonder: God Zelf zorgt er voor dat de stad vol komt. Jongeren en ouderen worden door Gods Geest geleid op de weg naar deze stad. Nog werft die Geest, ook nu je dit dagboekstukje leest.

Klemmende vraag is: Wat verwacht jij? Waar voert jouw reis naar toe? Zoek je het nog hier beneden? Hier beneden is het niet! Het waren leven, lieven, loven is daar... waar men Jezus ziet. En zeker, allen die op weg mogen zijn door het geloof, ze struikelen zo vaak. Vertwijfeld klinkt het: Zal ik er wel ooit komen? Maar op deze reis behalen de kreupelen de prijs! Een goede reis gewenst!

Lezen: Hebreëen 11:1-10